

JUSTITSMINISTERIET

Civil- og Politiafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 10. september 2010
Kontor: Dyrevelfærdskontoret
Sagsnr.: 2010-150-1857
Dok.: MGJ40020

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 1409 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 16. august 2010. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Lorentzen Dehnhardt (SF).

Lars Barfoed

/

Jens Teilberg Søndergaard

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 1409 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del):

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 21. juli 2010 fra Mille Porsgaard, jf. REU alm. del – Bilag 655.”

Svar:

1. Der henvises i spørgsmålet til en henvendelse af 21. juli 2010 fra Camilla Storgaard til justitsministeren. Henvendelsen vedrører hundeloven, herunder navnlig det forbud mod besiddelse mv. af visse hunde, der blev indført ved lov nr. 717 af 25. juni 2010 om ændring af lov om hunde og dyreværnsloven.

2. I henvendelsen fremsættes en række bemærkninger vedrørende *spørgsmålet om, hvorledes en hunds ophav dokumenteres*. Det anføres i den forbindelse bl.a., at en konsekvens af lovændringen eventuelt vil være, at samtlige blandingshunde uden stamtavle vil blive omfattet af forbuddet. Camilla Storgaard spørger desuden om, hvorvidt ministeren vil oprette et sagkyndigt nævn eller lignende, som skal vurdere sager vedrørende hunde uden stamtavle, og om klage over en afgørelse om aflivning eller indbringelse for domstolene af en sådan afgørelse vil have opsættende virkning.

Justitsministeriet kan oplyse, at hvis en hund er erhvervet efter den 17. marts 2010, kan politiet – hvis der er tvivl om, hvorvidt hunden tilhører en af de racer eller krydsninger heraf, som er forbudt – stille krav om, at besidderen dokumenterer hundens race eller type, jf. hundelovens § 1 b, stk. 2. I bemærkningerne til lovforslaget anføres det, at det forudsættes, at politiet kun kræver sådan dokumentation for hundens raceforhold, hvis politiet har rimelig grund til formode, at der kan være tale om en hund, der er omfattet af forbuddet, på baggrund af hundens udseende eller oplysninger fra besidderen eller andre.

Der er ikke i hundeloven fastlagt nærmere krav til, hvordan besidderen dokumenterer, at der ikke er tale om en forbudt hund. Besidderen kan f.eks. fremlægge en stambog vedrørende hunden, eller besidderen kan fremlægge erklæringer fra personer, der kan redegøre for hundens afstamning.

Hundelovens § 1 b, stk. 2, finder ikke anvendelse for så vidt angår hunde, der er erhvervet senest den 17. marts 2010, og som efter ændringslovens

§ 3, stk. 4, skal føres i bånd og være forsynet med forsvarlig, lukket mundkurv. Det er således i disse tilfælde politiet, der skal bevise, at hunden tilhører en af de racer eller krydsninger heraf, som er omfattet af kravene.

Justitsministeriet kan endvidere oplyse, at der ikke er oprettet et særligt nævn, som skal behandle klager over politiets afgørelser efter hundelovens § 1 b, stk. 1, om aflivning af hunde omfattet af forbuddet. Disse afgørelser kan derimod påklages til Rigspolitiet, jf. hundelovens § 6 c, stk. 1. Rettidig klage har opsættende virkning, medmindre Rigspolitiet bestemmer andet, jf. § 6 c, stk. 2.

Indbringelse for domstolene har som udgangspunkt ikke opsættende virkning, jf. grundlovens § 63, stk. 1, 2. pkt., når en sådan retsvirkning ikke er fastsat i medfør af loven. Domstolene har dog mulighed for undtagelsesvis at tillægge et søgsmål en sådan virkning.

3. I henvendelsen fremsættes desuden en række synspunkter vedrørende spørgsmålet om, hvornår hunde udviser *aggressiv adfærd*. Camilla Storgaard efterspørger i den forbindelse en definition af begrebet skambidning.

Justitsministeriet kan i den anledning oplyse, at politiet kan give besidderen forskellige pålæg, herunder f.eks. at hunden altid skal føres i bånd, jf. hundelovens § 6, stk. 2, nr. 1-3, eller træffe afgørelse om at lade hunden aflive, hvis den har forvoldt skade på et menneske eller anden væsentlig skade, hvis hundens eller besidderens adfærd er af en sådan karakter, at den er egnet til at skabe frygt i sine omgivelser, eller der i øvrigt er grundlag for at antage, at den pågældende hund kan være farlig for sine omgivelser, jf. lovens § 6, stk. 2, nr. 4.

Det vil i det konkrete tilfælde i første omgang være politiet, der vurderer, om en hund har udvist en sådan adfærd, at § 6, stk. 2, kan finde anvendelse. At en hund ved bid eller aggressiv adfærd har forsvaret sig mod et angreb, vil ikke automatisk indebære, at hunden omfattes af bestemmelsen. Et bid eller en udvist aggressiv adfærd vil dog kunne være momenter i politiets samlede bedømmelse af hundens adfærd, men spørgsmålet vil altid afhænge af en samlet og konkret vurdering.

Besidderen af en hund kan forlange, at der foretages en sagkyndig vurdering af en hunds adfærd, inden politiet træffer afgørelse om aflivning af

hunden efter § 6, stk. 2, nr. 4, jf. lovens § 6 a, stk. 2.

Hvis en hund ved et overfald har skambidt et menneske eller en anden hund, skal politiet lade hunden aflive uden forudgående hundesagkyndig undersøgelse, jf. hundelovens § 6, stk. 5. Politiet skal i sådanne tilfælde således alene afdække, om hunden ved et overfald har skambidt et menneske eller en anden hund, og – hvis dette er tilfældet – træffe afgørelse om aflivning.

Ved skambidning forstås ifølge lovforslagets bemærkninger ”at skade slemt ved bid”. Skade skal forstås i overensstemmelse med brugen af ordet i straffelovens § 245, stk. 2, dog således at skaden kan påføres både mennesker og hunde. Som skade anses bl.a. sår eller flænger, der kræver syning. Skader på et menneske vil almindeligvis have nødvendiggjort lægehjælp eller længere tids sygeleje eller uarbejdsdygtighed, og skader på andre hunde vil almindeligvis have nødvendiggjort dyrlægehjælp. Hvis det er nødvendigt at aflive den angrebne hund på grund af dens skader, eller dør hunden i forbindelse med angrebet, vil der ligeledes være tale om skambidning.

Det fremgår endvidere af bemærkningerne, at aflivning efter hundelovens § 6, stk. 5, ikke kan ske, hvis overfaldet og skambidningen undtagelsesvis er fremkaldt ved et uretmæssigt og umiddelbart forudgående angreb mod den pågældende hund eller dens besidder, sådan at hundens adfærd må betragtes som et naturligt selvforsvar eller forsvar af hundens besidder. Det vil f.eks. være tilfældet, hvis en person begår vold mod hundens besidder, eller en person, herunder besidderen selv, slår eller mishandler hunden.

4. I henvendelsen fremsættes endvidere en række bemærkninger vedrørende *lovens overgangsregler*. Det kritiseres således, at lovændringen trådte i kraft den 1. juli 2010, men at hunde, der er erhvervet forud for lovens ikrafttræden, men efter den 17. marts 2010, omfattes af forbudsordningen.

Hertil kan justitsministeriet oplyse, at lovforslaget blev fremsat for Folketinget den 17. marts 2010. Personer, der efter denne dato har ønsket at erhverve sig en hund har således haft mulighed for at indrette sig på den kommende lovgivning.

Camilla Storgaard anfører desuden i sin henvendelse, at en person, der har erhvervet sin hund senest den 17. marts 2010, men som ikke har fået anmeldt dette til Dansk Hunderegister, ikke vil kunne få hundens oplysninger ændret eller registreret i Dansk Hunderegister.

Hertil kan Justitsministeriet oplyse, at der intet er til hinder for, at man ved henvendelse til Dansk Hunderegister kan få berigtiget ukorrekte oplysninger i registeret, ligesom man efter den 17. marts 2010 kan anmelde en hund, der er omfattet af forbuddet, og som er erhvervet den 17. marts 2010 eller tidligere, til registrering.

5. I henvendelsen spørges der endvidere til baggrunden for *udformningen af listen over hunde, der er omfattet af forbudsordningen.*

Justitsministeriet kan hertil oplyse, at listen over hunderacer, der omfattes af forbuddet, svarer til den liste, som opstilles i delbetænkningen om farlige hunde, som Justitsministeriets udvalg om hunde afgav den 20. januar 2010. Som begrundelse for, hvilke racer der forslås omfattet, anfører udvalget følgende, jf. delbetænkningens side 109:

”Udvalget har ikke noget sikkert statistisk eller erfaringsmæssigt grundlag for at pege på, at et eventuelt forbud bør omfatte enten flere eller færre hunderacer, der kan siges at tilhøre gruppen af kamp- og muskelhunde, end de fem hunderacer, der er forbudt i Norge. Skulle et forbud omfatte alle de hunde, som i almindelighed anses som kamp- eller muskelhunde, og som findes i Danmark, kunne det imidlertid overvejes yderligere at medtage staffordshire bull terrier, amerikansk bulldog og boerboel. Endvidere kunne det overvejes, om racerne kangal, centralasiatisk ovtcharka, kaukasisk ovtcharka, sydrussisk ovtcharka, sarplaninac og tornjak inden for gruppen af hyrde- og vagthunde fra Syd- og Østeuropa samt Asien burde medtages for at forebygge, at de bliver næste generation af farlige hunde i Danmark.”

6. Camilla Storgaard omtaler desuden i sin henvendelse spørgsmålet om træning af hunde, som ifølge lovens overgangsordning skal føres i bånd og være forsynet med en forsvarlig, lukket mundkurv. Der henvises i den forbindelse til Justitsministeriets besvarelse af 26. juli 2010 af spørgsmål nr. S 2543 fra medlem af Folketinget Per Clausen (EL).